

i christelig Henseende. Hvad der her er vundet er, at medens Menighedsraadet stilles ligeoverfor Præsten som Repræsentant for Menigheden, er det ikke overseet, at Menighedsraadet indbefatter Præsten, og at de altsaa maae have en fælles Opgave, og den Redaction, som nu er foreslaaet, forekommer mig at have det mere humane Præg, der tilhørte Regjeringsudkastet, og tillige at have optaget et Moment, som deri var overseet, og som har fundet et rigtigt, correct og simpelt Udtryk, idet der er henviist til det christelige Samsundsliv. Jeg stunder altsaa, at den Redaction, som foreligger, indeholder, hvad den skal, og ikke indeholder for meget, og jeg skal med Fornøielse give den min Stemme.

**F. Nielsen:** Det forekommer mig, at jeg ganske tydeligt kan erindre, at der under en af de foregaaende Behandlinger blev, for at afstrække fra en saadan Redaction, som kunde gaarne Menighedsraadets Medlemmer Afgang til som saadanne at indblande sig i Sjælesorgen, netop sagt de Ord: Saa kunde de komme med Loven i Haanden og sige: See her! ifølge denne har jeg Ret til at formane Dig. Nu da man her vil indføre en Ændring, som skal betage dem denne legale Ret, saa indvendes derimod, at den Mand, til hvem de som Medchristne kunde komme for at give ham et christeligt Raad og en christelig Formaning, kunde tage Loven i Haanden og sige: Du har ikke Ret til at formane mig — og hvorledes man saa bliver stillet, kommer altsaa denne „Lov i Haanden“ veien. Det forekommer imidlertid at være aldeles tydeligt, at der er Forskjel imellem — som det nylig blev fremhævet af den ærede Taler, som nu satte sig — en udtrykkelig, ved Loven paalagt Forpligtelse og den Forpligtelse, som ligger i den Christnes almindelige Præstedømme. Det har aldrig været Mindretallets Hensigt at ville ophæve denne almindelige christelige Forpligtelse, ifølge hvilken Enhver skal paaminde og formane sin Næste, naar han har nogen Udflugt til, at hans Paaminde og Formaning formedelst hans Forhold til ham kan faae Afgang hos ham, men det er da som Menneſte, som Christen, som Ven, han kommer til ham, og ikke som Menighedsraadsmedlem. Det er ikke paa Grund af, at han er

Menighedsraadsmedlem, at han taler saaledes til ham; derpaa bygger han ikke; han kan sige til ham: Jeg kommer slet ikke til Dig, fordi jeg er Medlem af Menighedsraadet, ikke fordi jeg derved vil paatage mig nogen Myndighed over Dig, men jeg kommer som dit Medmenneske, din Ven, din Medchristen, og vil derfor tale et Ord til Dig. Vil Du ikke høre mig, faaer Du at vise mig bort. Saaledes kan man meget vel skjelne imellem, hvad En gjør i den ene Egenſkab og i den anden. Den ærede Rigsdagsmand, som saa stærkt har udtalt sig derimod; har udtalt sig derimod som Landstingsmand og ikke som Præst. Ved at indføre dette: „uden dog at indblande sig i den egentlige Sjælesørgervirksomhed“, siger man kun, at Mandens Stilling som Menighedsraadsmedlem ikke giver ham Ret til at indblande sig i Sjælesorgen. Hvad han som Christen vil gjøre, ifølge en Christens almindelige Præstedømme, og hvad den Anden vil indrømme ham at gjøre, det er Noget, som ligger udenfor Loven. Den ærede Landstingsmand, som sidder ligeoverfor mig (Nørgaard), fremhævede, jeg troer med fuldkommen Ret, at den nærværende Redaction af Paragraphen giver Menigheden og Menighedsraadet en større Ret end den forrige. Dog synes det mig, ogsaa, at han nedsatte altfor meget den Ret, som allerede den forrige Redaction indrømmede; thi vel har han Ret i at sige, at Menigheden har altid været berettiget til at fremsøre sine Ønsker, Begjæringer og Anker for Præsten, men gennem Menighedsraad, gennem en saadan Samling af Mænd, der ifølge deres Stilling have en særegen betydelig Autoritet, have de ikke kunnet gjøre det og vil ikke kunne komme til at gjøre det, dersom denne Lov ikke udkommer. Men nu er det vistnok, at man har meent, at deres Ret burde være endnu større, og at man derfor har sagt, at Menighedsraadets valgte Medlemmer skulde endogsaa være forpligtede til at fremsøre Menighedens Ønsker, Begjæringer og Anker for Præsten. Jeg bifalder ganske hvad den ærede Landstingsmand sagde om, at denne nye Redaction tillægger større Rettigheder end den foregaaende, og jeg anseer dette for at være i sin Orden.